

Arrest

nr. 160 335 van 19 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 november 2015.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name het feit dat er in verzoekers wagen in Armenië drugs was gelegd door de politie en verzoeker door hen vastgehouden werd omwille van de problemen van zijn schoonvader, het feit dat verzoeker en zijn gezin problemen hadden met skinheads in de Russische Federatie, het feit dat verzoeker in de Russische Federatie overvallen werd nadat de politie controles uitvoerde bij hen thuis en het feit dat de FSB in de Russische Federatie van verzoeker verwachtte dat hij zijn Dagestaanse buurman zou bespioneren.

De eerste asielaanvraag van verzoekers werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad bevestigde deze beslissingen in zijn arrest nr. 89 473 van 10 oktober 2012.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten voor: een origineel attest van de politie van Sint-Petersburg, een fotokopie van een vonnis van het EHRM betreffende de klacht die V. tegen de Armeense staat indiende en een origineel Belgisch medisch attest op naam van verzoeksters vader.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werden besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen

elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Ze komen immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers voorhouden dat de motieven van de bestreden beslissing de draagwijdte van het arrest van het EHRM "Virabyan vs. Armenië" van 2 oktober 2012 miskennen, gaan ze eraan voorbij dat, zoals ook in de bestreden beslissing vermeld wordt, voormeld arrest louter een weergave betreft van de klacht die Virabyan tegen de Armeense staat indiende naar aanleiding van diens arrestatie en mishandeling op 23 april 2004 en de uitspraak in deze zaak. De persoonlijke problemen van verzoekers schoonvader en/of die van verzoeker die ze vanwege de zaak-Virabyan zouden meegemaakt hebben, komen hierin allerminst aan bod en kunnen aldus bezwaarlijk ter ondersteuning dienen van de door verzoeker aangehaalde asielmotieven. Ook het louter citeren van het feitenrelaas uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2010 in hoofde van zijn schoonvader, vermag geen ander licht te werpen op verzoekers' asielrelaas. De persoonlijke problemen die verzoeker beweren te hebben meegemaakt komen hier evenmin aan bod. Bovendien dient elke asielaanvraag individueel beoordeeld te worden.

In de mate verzoekers voorhouden dat er geen rekening gehouden werd met het belang van de minderjarige kinderen in het gezin, benadrukt de Raad dat verzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers dienen hiertoe concrete elementen aan te brengen waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Het is immers de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt geenszins dat ze enige problematiek in verband met hun kinderen hebben aangebracht als reden waarom ze hun land van herkomst hebben verlaten of als reden waarom ze niet zouden kunnen terugkeren. Ook in onderhavig verzoekschrift voeren verzoekers geen concrete elementen aan waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Verzoekers kunnen derhalve dan ook de commissaris-generaal niet ten kwade duiden dat hij daarmee geen rekening heeft gehouden.

De verblijfstitel van verzoeksters vader gevoegd aan het verzoekschrift doet aan voorgaande geen afbreuk daar deze geen betrekking heeft op verzoekers hun asielrelaas. Het politieattest en het medisch attest werden reeds besproken in de bestreden beslissing.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 november 2015, verwijzen verzoekende partijen vooreerst naar de stukken van het dossier en voeren zij aan dat de verwerende partij tot een degelijk onderzoek had moeten overgaan teneinde de feiten die door het arrest van het EHRM (“Virabyan vs. Armenië” nr. 40094/05 van 2 oktober 2012) werden vastgesteld te onderzoeken. Voorts wijzen verzoekende partijen op het medisch attest betreffende de schoonvader/vader waarbij een schotwonde werd vastgesteld dat aantoonde dat de vrees van verzoekende partijen actueel is. Het arrest van het EHRM en het medisch attest, beide van een latere datum dan de beslissing naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, samen tonen aan dat de problemen van verzoekende partijen dienen gekwalificeerd te worden als een gegronde vrees voor vervolging.

Betreffende verzoekende partijen hun argumentatie omtrent het arrest Virabyan vs. Armenië van het EHRM wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“In de mate verzoekers voorhouden dat de motieven van de bestreden beslissing de draagwijdte van het arrest van het EHRM “Virabyan vs. Armenië” van 2 oktober 2012 miskennen, gaan ze eraan voorbij dat, zoals ook in de bestreden beslissing vermeld wordt, voormeld arrest louter een weergave betreft van de klacht die Virabyan tegen de Armeense staat indiende naar aanleiding van diens arrestatie en mishandeling op 23 april 2004 en de uitspraak in deze zaak. De persoonlijke problemen van verzoekers schoonvader en/of die van verzoeker die ze vanwege de zaak-Virabyan zouden meegemaakt hebben, komen hierin allerminst aan bod en kunnen aldus bezwaarlijk ter ondersteuning dienen van de door verzoeker aangehaalde asielmotieven. Ook het louter citeren van het feitenrelaas uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2010 in hoofde van zijn schoonvader, vermag geen ander licht te werpen op verzoekers’ asielrelaas. De persoonlijke problemen die verzoeker beweren te hebben meegemaakt komen hier evenmin aan bod. Bovendien dient elke asielaanvraag individueel beoordeeld te worden.”* Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen deze vaststelling en ze werpen er geen ander licht op.

Betreffende het medisch attest met betrekking tot verzoekende partijen hun schoonvader/vader wordt door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geoordeeld dat dit attest niet in staat is hun verklaringen over (een schotwonde van) hun vader dan wel schoonvader te ondersteunen. De commissaris-generaal wijst er dienaangaande op dat de dokter in kwestie vermeldt dat hij zijn vaststellingen baseert op de verklaringen van de schoonvader, welke echter louter persoonlijke en blote verklaringen betreffen zonder dat deze op enige objectieve wijze gestaafd worden, zodat de door verzoekende partijen geschetste omstandigheden van de wonde allerminst uit het attest kunnen worden afgeleid. Voorts stelt hij vast dat eerste verzoekende partij niet goed op de hoogte is met betrekking tot een essentieel element inzake de problemen van haar schoonvader, met name of er al dan niet geld door hem werd betaald aan de personen die de som geld eisten, nochtans een belangrijk element in het kader van hun relaas, en concludeert hij dat het Belgisch medisch attest niet kan aantonen dat

verzoekende partijen hun problemen in Armenië nog steeds actueel zijn en hun leven er nog steeds in gevaar is, zoals zij beweren.

Verzoekende partijen brengen geen concrete en valabele elementen bij die deze vaststellingen inzake het neergelegde medische attest van een Belgische huisarts betreffende hun vader/schoonvader in een ander daglicht vermogen te stellen. Ze ontkrachten, noch weerleggen de vaststelling dat uit het attest geenszins een persoonlijke en actuele vervolging in hun hoofdte blijkt en kan worden afgeleid.

Verzoekende partijen beperken zich tot de algemene opmerking dat het arrest van het EHRM en het medisch attest aantonen dat hun problemen gekwalificeerd dienen te worden als een gegronde vrees voor vervolging, zonder echter concrete en valabele argumenten bij te brengen die de in de beschikking van 17 november 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS